

„Liit ja viit !“

Öises udus polnud kuud, lakkus haavu hunt, ei muud.
Mõttes teritas ta meelt, haav, see lõikas tema keelt.
Pidas mõttes vaiksel aru: Kus on ilves? Kus on karu?
Mida homme hakkab sööma? Keda, kuidas peab lööma.

Mööda jalutas must täkk, see ei olnd eit, ei näkk.
Hunt siis küsis: „Mis sa teed?“ - „Murran lahti suured veed!“
„Aga kas ei ole vara?“ - „Murdnud olen ammu tara!“
„Aga järsku peaks plaani!“ - „Paistab, purjus oled maani!“

„Mis siis ikka, lähme koos!“ - raske mõte selles loos.
Kui kaks musta: täkk ja susi, andma tulevad siin musi.
Mustal täkul: kiirus, jõud. Mustal hundil: mõistus, lõug.
See on looduse poolt liit, mis on tulevikku viit!

See on lugu isiksustest, kes mingi hetk muutuvad „parraleelseteks“! Nii mõtes, kui teos!

Autor: Mühka
Korrektor: Liav
Kirjutatud: 16.02.2016

Mühka luule: www.atnobe.ee/luule